

Bas Steman

Op een druilerige vrijdagochtend stap ik het sfeervolle huis binnen in het centrum van Zutphen van een heuse Ridder van Gelre. Hoewel de grote posters voor het raam waarop poëzie van eigen hand te lezen is, anders verraden woont hier toch echt ook de man die zich hard maakt voor de historie van Gelderland. Terwijl hij een kop koffie zet vertelt hij me enthousiast hoe hij al een tijd bezig is om met een vriend de échte geschiedenis van Gelderland voor het voetlicht te brengen op radio, tv en online. Bij toeval zijn ze erop uitgekomen dat het duo De Ridders van Gelre eigenlijk wel een ludieke vorm is om dat doel te bewerkstelligen. Komend jaar hopen ze hun ultieme doel te bereiken, de realisatie van een heus Gelders Museum.

Maar deze ridder heeft naast zijn spreekwoordelijke zwaard waarmee hij strijdt voor meer aandacht voor Gelderland als schrijver een wellicht nog krachtiger wapen, namelijk zijn pen. Van kleins af aan keek hij naar mensen en tekende verhaaltjes die hij later opschreef. Toen hij op de middelbare school literatuuronderwijs kreeg ging er een wereld voor hem open. Ineens wist hij het, 'ik wil schrijver worden'. In zijn twintiger jaren startte hij met het schrijven van romans die hij voor familieleden kopieerde, wat met een dubbeltje per pagina best kostbaar was. De eerste afwijzing door een uitgeverij op zijn eenentwintigste was buitengewoon frustrerend en zorgde ervoor dat hij het schrijversvak een poos links liet liggen. En zo belandde hij op de school voor journalistiek en maakte radioprogramma's. Toen hij wat stukjes ging schrijven voor wielertijdschriften ontstond er weer nieuw plezier in het schrijven. Nadat er een door hem een film was gemaakt over Leontien van Moorsel maakte hij er een boek over. De uitgeverij daarvan vroeg hem vervolgens of hij ook niet een boek wilde maken over Ramses Shaffy, van wie ook net een film van was uitgekomen. Dit bleek het begin te zijn van buitengewoon bijzondere vriendschap. Met heel veel plezier leerde hij Ramses kennen en werd vooral geraakt door zijn levenslust en energie. Hij leerde boeiende mensen kennen uit de inner circle van de markante Amsterdammer en zag daarin een welhaast goddelijke vingerwijzing naar wat hij moest gaan doen. 'Ramses heeft mij als mens bevrijd van beperkende gedachtes ten aanzien van wie ik was en wat ik kon, leerde me dat ik mijn weg kon vinden in doen waar ik plezier in voelde'. Ramses heeft me laten worden wie ik echt was, op mijn tweeëndertigste jaar. Die bevrijding hielp hem enorm. Daarna schreef hij zijn roman Morgan, een liefde, een boek dat uitkwam in 2023 en inmiddels een twaalfde druk heeft. Het kostte hem een paar jaren voordat het af was. Onderliggend thema was dat als je gelooft dat een ziel langer meegaat dan een mensenleven, wat is er dan mogelijk? Als research voor dat gegeven is hij zelf in regressie-therapie gegaan en stuitte op een wonderlijke ervaring waarbij hijzelf ervaringen uit de tweede wereldoorlog herbeleefde. Die persoonlijke ervaringen zijn verwerkt in het liefdesverhaal waar zijn boek over gaat. Tussentijds schreef hij ook nog een luchtig boek over zijn mislukte wielercarrière. In 2022 verscheen ook nog een ander boek dat heet de lafaard, waarin een Apeldoornse familiegeschiedenis uit de oorlog wordt beschreven. Doorpratend over ervaringen uit een vorig leven komen we op de stelling dat we altijd maar als vertrekpunt de referentie van de mens aanhouden, terwijl wellicht het universum een veel grotere rol speelt waaraan wij ondergeschikt zijn. 'Het mysterie is niet voor niets uitgevonden, laat het maar zo zijn', zegt hij me. Het boek waaraan hij nu schrijft gaat daar

over, een liefdesverhaal waarin het mysterie en het niet weten centraal staat.
De man waarover dit gaat en wie voor mij na dit gesprek iets minder
mysterieus is geworden is de schrijver en Ridder van Gelre: Bas Steman !